

føres igennem. Der var ingen Dissens i den Henseende, alle Ministrene vare enige derom. Sagen laa fuldt udarbejdet, og indenfor Militæretaten vidste man, at Sagen laa saaledes, at det vilde blive krævet af ethvert Ministerium, der tiltraadte, at det gennemførte den Arv, det havde modtaget af sin Forgænger, ikke mindst af et nyt Venstreministerium, som ganske naturligt fulgte det første Venstreministerium.

Foruden dette Spørgsmaal, som saaledes er rejst under Forhandlingen, er der fremsat nogle Paastande. Den første af disse er den, at Gennemførelsen af dette Lovforslag — eller disse to Lovforslag, de hænge jo sammen — vilde være en Hindring for Kommissionens Arbejde. Jeg tillader mig at sige, at det er og bliver kun en Paastand, som der ikke er ført Bevis for og ikke kan føres Bevis for. Thi hvis det var Tilfældet, vilde det have været naturligt for Kommissionen selv at gøre opmærksom derpaa. Jeg har spurgt Kommissionen — mine Spørgsmaal findes i Bilag til Lovforslaget, jeg skal ikke læse dem op her for ikke at trække Forhandlingerne i Langdrag — Kommissionen har svaret, og Svaret findes ogsaa aftrykt; men Kommissionen har ikke paa noget Punkt fremhævet, at Gennemførelsen af disse Lovforslag vilde være en Hindring for dens Arbejde, paa ingen Maade. Det er ogsaa naturligt, thi Forudsætningen ved Kommissionens Nedsættelse var slet ikke den, at Lønninger ikke maatte forbedres, medens Kommissionen arbejdede, slet ikke. Forudsætningen var — foruden Hensigten med selve Kommissionen — tydelig nok den, at saa længe Kommissionen arbejdede, maatte man ikke gribe ind ved organisatoriske Bestemmelser for at lave Hær eller Forsvar om.

Men at Lønninger og Priser paa Materiale m. v. maatte rette sig efter Tiden og Tidens Fordringer, synes ogsaa at være en Selvfølge; naar det almindelige Lønningsniveau er hævet saa stærkt, som det er, synes det temmelig naturligt, at det ogsaa hæves for disse Mænds Vedkommende. Og her nytter det nu slet ikke at anføre forskellige Ting af Rigsdagstidenden, hvorledes vi alle have talt om, at Militærudgifterne skulle nedsættes, og hvorledes der skal spares. Thi det maa jo være en Selvfølge, at Priserne ere vi ude af Raadighed over, ingen af os kan f. Eks. forandre Priserne paa Staal, Jern o. desl., og ingen af os kan vilkaarlig forandre Lønningspriserne. Det maatte vel være en Selvfølge, at Lønningerne maa

rette sig efter de Krav, Tiden har. Derfor kan der længe nok læses op af Rigsdagstidenden. Overfor disse Lovforslag bevise alle disse Citater og Oplæsninger slet ingen Ting.

Den anden Paastand, der er fremsat, er jo lidt af et Paradoks, idet der er sagt, at Løjtnantslønningernes Forhøjelse er Ministeriets eneste Programpunkt. Hvis det var sandt, at det var Ministeriets eneste Programpunkt, var det vistnok første Gang, at det nogen Sinde har vist sig, at et Ministerium fik alt gennemført, hvad det havde paa sit Program, ja mere end det, thi disse Lovforslag indeholde adskilligt mere end Løjtnantslønningerne. Der tales ved disse Forhandlinger fra Modstandernes Side op, som om disse Lovforslag alene omfatte Løjtnantslønninger, og saa ere disse dog kun en mindre Del af Udgiften. Man taler op, som om det gjaldt Fædrelandets Frelse i det hele taget at blive fri for denne Udgift. Udgiften til Forbedring af Løjtnanternes Lønningsvilkaar udgør 134,580 Kr., men desuden bevilges der 306,517 Kr. 40 Øre til en hel Række andre Lønningsforbedringer, og jeg skal nævne dem. Til Officierer indenfor Hæren 12,300 Kr., til Intendanten i Hæren 14,000 Kr., til Reservedyrlæger i Hæren 9,000 Kr., til Maskin- og Undermaskinmestre ved Flaaden 8,380 Kr., til Officierer ved Flaaden 10,436 Kr., til Intendanten 3,260 Kr., til Reservelæger 3,600 Kr., til menige Soldater 244,400 Kr. foruden til Københavns Væbning 3,041 Kr. 40 Øre. Det er tilsammen 308,417 Kr. 40 Øre. Derfra gaa nogle personlige Tillæg, saaledes at Summen bliver den, jeg før nævned. Nu sagde det ærede Medlem for Ringsted, at Soldaterne fik jo ingen Lønningsforbedring her, som var værd at tale om. Nej, den Lønningsforbedring, han havde stillet op, var noget helt andet. Jo, Soldaterne faa her den Forbedring, som foreslaas, og som andrager det Beløb, jeg nævned, 244,400 Kr.

Jeg er vis paa, at mange Soldater ville være glade derved. Men de opnaa navnlig det — og det sætter jeg megen Pris paa —, at alle vore Soldater, der komme ind, for Fremtiden blive behandlede ens, faa den samme retfærdige Behandling fra Statsmagtens Side. Den Forsøgsforplejning, som vi have faaet indført, og som har vist sig at være god, havde jo den Mangel, at den kun kom enkelte Afdelinger til gode. Det, som her nu opnaas, er, at samtlige Afdelinger blive ens og retfærdigt behandlede, og det er jeg